

„Budilko k življenju planin in dolin,
K ljubezni, veselju vabečo.“ —

Tajinstvena gozdna tišina je zbežala. Vse živalice kramljajo med seboj, vsaka po svoje. Najlepše vsekako doni petje krilatcev, ki hvalijo z milodonečimi pesmicami Stvarnika in hkrati razveseljujejo naše srce. . . .

Odložite sedaj, otročiči, vsakdanje skrbi in hitite v gozd; in videli boste pomlad v vsem razkošju in veličastnem sijaju! Čudili se bodete vsemogočni roki božji, ki je ustvarila tako čudovita dela. . . .

Aleksij Andrejev.

Trije materini križi.

Rudolf! — Rudolf! — Rudolf!“

Mrrr . . .

„Rihard! — Rihard!“

Mrrr . . .

„Robert!“

Mrrr . . .

Šest je odbilo na veliki zvon sv. Petra onega jutra. Pečnikov oče so odšli pravkar gor na kolodvor, kjer so bili v službi. Pečnikova mati so se pa spravili nad svoje tri junake, ki so še trdno spali v svojih posteljah. „No, Rudolf, Rihard, Robert, kvišku!“

Mrrr . . . družega nič.

Posežejo tja gor na polico in prikaže se nekaj podobnega kakor palica. Pok, pok, pok! potolčejo po mizi, in šele zdaj se jame gibati po posteljah. Z velikim trudom jih spravijo mati pokonci, oblečejo za silo in silijo, da se umijejo.

„Mrrr . . . potlej se bom“, zdihne drug za drugim.

„No, pa potlej.“

„Knjige in pisanke na mizo!“

Zgodí se in prične se učenje. Matí sami prisedejo in pomagajo malemu Robertu zbirati črke.

Kaj pa hočejo skrbna mati, saj morajo. Tri sinove imajo. Tri leta povrsti je stopil po eden v prvi razred in danes so še vsi v prvem razredu; skoro v vsaki klopi sedi kak Pečnik.

Pri učitelju so bili včeraj mati in so vprašali, ali bo letos kaj ali zopet nič?

„Matí, ako pojde tako naprej, zopet nič. No, Rudolf, ta se morda izmuza iz prvega razreda, ona dva pa — kam hočeta, niti vseh črk ne poznata. Matí, vi sami se jih morate poprijeti! Morda se kaj naredí v teh dveh zadnjih mesecih, toda dosti upanja nimam.“

Raditega je bilo pri Pečnikovih ono naslednje jutro toliko ropota, kar sicer ni bila navada. Povedali so namreč materi, da je rana ura zlata ura.

Toda, ako bi bili videli gospod učitelj onega jutra, kako se uče mladi Pečniki, bi bili izgubili gotovo še ono tröhico upanja, kar so ga še imeli.

Tišje in tišje je postajalo čitanje in naposled je popolno obstalo in utihnilo. Tudi Rudolfovo pero se je ustavilo, ko so se zaklopile trépalnice nad očmi. Robert je zadremal na materini roki, Rihard in Rudolf pa vsak na svoji.

Kaj hočejo skrbna mati? Žalostno vzdihnejo:

„Moj Bog, da imam take otroke! Menila sem, da se bodo pridno učili in jedli lažji in boljši kruh, kakor ga morava midva z očetom. Zdaj so pa takile! Kaj bo iz njih, še toliko se ne prerinejo naprej, kakor se je oče.“

Takisto so vzdihavali onega jutra skrbna Pečnikova mati, takisto vzdihavali, ko so prišli oče h kosilu, takisto še mnogo in mnogokrat. In takisto so vzdihavali dostíkrat tudi oče.

Da, največja skrb so dobrim staršem njihovi leni in nepokorni otroci!

Ferdinand Gregorec.

Spomini na mater.

Spisal Vaclav Kosmak. Preložil Jožef Gruden.

(Konec.)

Sedeli smo okrog mater na vrtu. Bili smo še vsi preplašeni. Ravnokar je nehalo biti v zvoniku plat zvona — v sosedni vasi je gorelo. Takorekoč vsa vas je hitela tja pomagat. Pustili smo igrače ter stekli k materi, ki je z najmlajšo sestrico v naročju motrila valeči se dim ter molila k svetemu Florijanu.

„Mati, kako je pa začelo goreti?“

„Kdo ve? Morebiti so se igrali otroci z užigalicami ali z ognjem, pa so zažgali. Vidite, zdaj jim gori streha, a jim lahko zgori vse. Nikdar se ne igrajte z užigalcami!“

In jela nam je pripovedovati, kako je pogorela do malega vsa Želetava.

„Ali ste vi videli?“

„Kajpada, saj sem odtam doma. Sedite sem! Zvečer molite za uboge pogorelce! Ljubi otroci, vi še ne veste, kaj je hudo. Imate očeta in mene, — ali jaz? Matere nisem nikoli poznala. Umrla je, ko sem prišla na svet. Oče se je zopet oženil, a ko mi je bilo pet let, je šel še oče za materjo v večnost. Bila sem sirota. Mačeha se je drugič omožila. Zdaj sta oba grdo ravnala z menoj. Ko mi je bilo osem let, so me pošiljali že na tlako. Hodila sem na vse zgodaj ob samem kruhu na grajščinsko njivo. Drugim so nosili opoldne tople jedi, a meni ni nihče nič prinesel. Večkrat sem v kotu sedela ter gladu in žalosti plakala. Če mi je dal kdo piskerček, da ga poglodam, pa sem bila vesela. Nekoč me je zapazila gospa. Stopila je k meni ter me vprašala: „Kaj jokaš, deklica?“

„Lačna sem.“